

Arrest

nr. 168 954 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Naar aanleiding van een administratieve vreemdelingencontrole trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) op 9 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Tevens op 9 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.(...), M.(...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:.....

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/01/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 09/01/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

**artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 05/11/2007 en op 27/08/2013. Gezien reeds twee maal niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, en betrokkene bovendien door de gemeente Mechelen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van haar synthesememorie werpt verzoekster de schending op van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de principes van redelijkheid en proportionaliteit”*. Verzoekster stelt daarbij als volgt:

“Dat verzoekster gedurende negen jaar op het Belgisch grondgebied verbleven heeft, waarvan zijn drie jaar in het bezit geweest is van een A.I. medisch, en vervolgens gedurende drie jaar in het bevolkingsregister ingeschreven was.

Dat verzoekster gedurende al deze tijd op legale wijze in België verankerd heeft en hier haar centrum van belangen gevestigd heeft. Haar twee minderjarige kinderen werden in België geboren en werden bijgevolg niet eens in Armenië in de bevolkingsregisters ingeschreven.

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk en disproportioneel is om aan verzoekster een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van de redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers.”

3.2. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt onder meer het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.4. In de beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en wordt een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd, waarbij als volgt gemotiveerd is: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 05/11/2007 en op 27/08/2013. Gezien reeds twee maal niet aan de terugkeerplichting werd voldaan, en betrokkene bovendien door de gemeente Mechelen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”* Verzoekster betwist niet dat haar een aantal bevelen werden betekend, maar stelt dat het onredelijk is om de maximumduur van drie jaar op te leggen terwijl zij een aantal jaren legaal in België heeft verbleven op grond van medische regularisatie en dat haar twee kinderen in België werden geboren.

3.5. In de nota met opmerkingen stelt de gemachtigde van de staatssecretaris als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

De bestreden beslissing bepaalt:

(...)

De invulling van de duur van het inreisverbod behoort overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd. De wet bepaalt enkel in welke gevallen een maximumduur van 5 jaar kan worden opgelegd, wat te meer bevestigt dat het niet de bedoeling van de Europese regelgever was - artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de Europese regelgeving -

om afbreuk te doen aan de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om een maximumduur van 3 jaar voor het inreisverbod op te leggen.

De wet staat verwerende partij niet in de weg om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen.

*Gezien verzoekster geen enkel concreet element aanvoert dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, en waartegenover het feit dat zij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, toont zij niet aan dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een maximumduur op te leggen.
(...)*

Het enige middel is ongegrond.”

3.6. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

3.7. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen *“indien geen elementen aanwezig zijn die een kortere duur opdringen”*. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, heeft verzoekster in haar middel wel degelijk gewag gemaakt van een aantal elementen die bekend waren aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Laatstgenoemde was immers op de hoogte van het feit dat verzoekster van 2 februari 2011 tot 19 januari 2013 over een wettige verblijfstitel beschikte omwille van medische regularisatie. Tevens blijkt uit meerdere stukken van het administratief dossier (onder meer uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013, de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 september 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het administratief verslag vreemdelingencontrole van 9 januari 2014,...) dat verzoekster twee minderjarige kinderen heeft die in België zijn geboren.

3.8. Daargelaten de vraag in welke mate het feit dat verzoekster gedurende een aantal jaren wettig in België heeft verbleven op grond van medische regularisatie en het feit dat zij twee minderjarige kinderen heeft die in België werden geboren, relevant zijn bij de bepaling van de duur van het inreisverbod, ging de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze te werk aangezien nergens uit de beslissing of uit het dossier blijkt dat met deze specifieke omstandigheden rekening werd gehouden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN